

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шингерія Віктора Андрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 233 Кодексу законів про працю України

м. К и ї в
16 липня 2019 року
№ 195-3(І)/2019

Справа № 3-186/2019(4301/19)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Литвинова Олександра Миколайовича – головуючого,
Завгородньої Ірини Миколаївни,
Кривенка Віктора Васильовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шингерія Віктора Андрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 233 Кодексу законів про працю України.

Заслухавши суддю-доповідача Кривенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Шингерій В.А. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають частині сьомій статті 43 та

частині першій статті 55 Конституції України (є неконституційними), положення частини першої статті 233 Кодексу законів про працю України (далі – Кодекс) у взаємозв'язку із положеннями частини першої статті 117 Кодексу щодо визначення строку для звернення працівника до суду із позовом про стягнення середнього заробітку за час затримки розрахунку при звільненні та початку його перебігу.

Відповідно до положень частини першої статті 233 Кодексу працівник може звернутися з заявою про вирішення трудового спору безпосередньо до районного, районного у місті, міського чи міськрайонного суду в тримісячний строк з дня, коли він дізнався або повинен був дізнатися про порушення свого права, а у справах про звільнення – в місячний строк з дня вручення копії наказу про звільнення або з дня видачі трудової книжки.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що застосування оспорюваних положень Кодексу в остаточному судовому рішенні у його справі – постанові Одеського апеляційного суду від 11 квітня 2019 року – порушило його право на своєчасне одержання винагороди за працю та право на судовий захист.

На підтвердження своєї позиції автор клопотання посилається на Конституцію України, Кодекс, Рішення Конституційного Суду України від 22 лютого 2012 року № 4-рп/2012, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, а також на судові рішення у своїй справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно зі статтею 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну

скаргу (частина перша); конституційна скарга має містити, у тому числі, обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України чи його окремих положень із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що застосовані в остаточному судовому рішенні в його справі положення частини першої статті 233 Кодексу суперечать нормам Конституції України, згідно з якими право на своєчасне одержання винагороди захищається законом (частина сьома статті 43); права і свободи людини і громадянина захищаються судом (частина перша статті 55).

З аналізу конституційної скарги та доданих до неї матеріалів вбачається, що Шингерій В.А. не обґрунтував тверджень щодо неконституційності положень частини першої статті 233 Кодексу.

Автор клопотання цитує приписи Конституції України, Рішення Конституційного Суду України від 22 лютого 2012 року № 4-рп/2012 та посилається на статтю 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року. Однак цитування без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень Кодексу не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності.

Отже, конституційна скарга не відповідає вимогам пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шингерія Віктора Андрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 233 Кодексу законів про працю України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**